

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance, v právní věci žalobkyně: **J. B.**, zastoupené JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem v Praze, Slavíkova 23/1568, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **V. P.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Doudou, advokátem v Pelhřimově, Tylova 242, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2009, čj. KUJCK 5864/2009 OZZL/2 O108/08, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 9. 2009, čj. 10 Ca 52/2009 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 3. 2009, čj. KUJCK 5864/2009 OZZL/2 O108/08, změnil k odvolání žalobkyně výrok rozhodnutí Městského úřadu Jindřichův Hradec ze dne 31. 10. 2008, čj. OŽP 54492/2008-850 FL, tak, že se zamítá podle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), žádost žalobkyně o obnovu řízení ve věci povolení stavby tůně v k. ú. S. B. včetně nakládání s vodami.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Namítla, že obnovu řízení se domáhala s ohledem na nové a dříve neznámé skutečnosti, které vyplynuly z posudku RNDr. J. Š. ze dne 27. 6. 2008. Po výstavbě vodního díla, tůně, totiž došlo k podstatnému snížení hladiny vody ve studni žalobkyně. Žalovaný podle žalobkyně dospěl k nesprávnému závěru, že tato skutečnost nepředstavuje dříve neznámou skutečnost, neboť vydatnost studně je dostatečná. K tomuto závěru dospěl žalovaný porovnáním odhadu dynamiky přítoku vody podle posudku Mgr. M. se směrným číslem roční

spotřeby vody pro zalévání zahrady dle vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích). Porovnání odběru vody ze studny (dynamiky přítoku vody) s možností odběru vody z vodovodního zdroje je podle žalobkyně nepoužitelné, neboť u vodovodního zdroje není nijak omezen aktuální odběr množství vody, byť by v celoročním množství nebylo vyčerpáno více, než stanoví směrná čísla. Dynamika přítoku vody uvedená Mgr. M. je pouhý odhad, navíc ani po uplynutí stanovené doby nedošlo k obnovení původního sloupce vody. Žalovaný nesprávně omezil posouzení podstatného snížení možnosti povoleného odběru vody pouze na otázku vydatnosti studny. Nebral přitom v úvahu další relevantní skutečnosti, kterými jsou technická obtížnost čerpání vody při sloupci kolem 60 cm, poškozování a opotřebování spodní části studny při čerpání vody a zanášení studny. Předmětná studna je tzv. historickou studnou a její účel není omezen jen na zalévání zahrady.

Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu zamítl. Uzavřel, že žalobkyně nedodržela lhůtu tří měsíců k podání návrhu na povolení obnovy řízení. O snížení vydatnosti studny žalobkyně věděla z posudku Mgr. M. vypracovaného v březnu až dubnu 2008, čemuž odpovídá i to, že dne 6. 8. 2008 podala u správního orgánu stížnost na ztrátu vody. Žádost o obnovu byla správnímu orgánu doručena dne 6. 10. 2008.

Žalobkyně v řízení, jehož obnovy se dovolává, nenavrhl důkazy ke zjištění, zda stavba tůně ovlivňuje stav hladiny vody ve studni. Tuto nečinnost v řádném vodoprávním řízení nelze napravit opatřováním důkazů v řízení o obnově, jestliže bylo možno tyto důkazy provést v původním řízení. Pokud tedy nebylo provedení důkazu posudkem navrhováno v původním řízení, není takový důkaz novou skutečností ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

V rámci řízení o povolení obnovy se nelze zabývat hodnocením důkazů, ale pouze tím, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení. Z tohoto důvodu krajský soud neprovedl výsledek RNDr. Š. Poznamenal však, že posudek RNDr. Š. nepotvrdil úbytek vody ve studni žalobkyně v důsledku výstavby tůně. Jako nedůvodnou posoudil i námitku žalobkyně o nesprávnosti výroku rozhodnutí, neboť v daném případě žalovaný změnil celý výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně a postupoval v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Rozhodnutí krajského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Namítla, že pro naplnění podmínek obnovy řízení je nerozhodné, zda žadatel o obnovu vznesl v původním řízení námitky. Podstatné je, zda tyto skutečnosti nebo důkazy mohl uplatnit. Nová skutečnost v posuzované věci spočívala ve zjištění, že realizace tůně způsobuje trvalé „zaklesnutí“ hladiny vody ve studni stěžovatelky. Tato skutečnost nebyla ve správním řízení známa. Z projektové dokumentace ke stavbě nevyplývalo, že by stavba mohla zasáhnout pozemek stěžovatelky. V řízení bylo povolováno nakládání s povrchovými vodami a nebylo nijak seznatelné, že budovaná tůň zasáhne i do podzemních vod. Tato skutečnost nebyla známa ani správnímu orgánu. Nemožnost uplatnění nových důkazů a skutečností nelze vykládat absolutně, ale s přihlédnutím k okolnostem daného správního řízení, jeho předmětu a vědomostem účastníků řízení. Logickým důsledkem závěru krajského soudu, že novou skutečností nejsou skutečnosti, které existovaly v době řízení a účastník je znal, je závěr, že novými skutečnostmi musí být skutečnosti, které účastník v době řízení neznal.

Správní orgán připustil, že pokud by realizací tůně došlo k podstatnému snížení možnosti povoleného odběru vody, jednalo by se o dříve neznámou skutečnost. Pak však dospěl k nelogickému závěru, že se o dříve neznámou skutečnost nejedná, neboť vydatnost studny je dostatečná. Tento závěr je nesprávný, neboť dynamika přítoku vody do studny, uvedená v posudku Mgr. M., byla stanovena na základě odhadu. Tento údaj byl srovnán s odběrem vody

z vodovodního zdroje, kde však není omezeno množství odebírané vody. Naproti tomu při odběru vody ze studně je nutné čekat na její naplnění vodou. Odběr vody je navíc za stávajících podmínek obtížný, dochází při něm k poškozování studně a jejímu zanášení. Otázka vydatnosti studně nemůže mít vliv na to, zda se jedná o novou skutečnost podle § 100 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Otázka vydatnosti studně neměla být zkoumána v souvislosti s existencí důvodů pro obnovu řízení. Krajský soud nevyslechl RNDr. Š., i když rozsudek opřel též o zpochybnění závěrů jeho posudku. Z posudku je zřejmé, že výstavba tůň snížila úroveň hladiny vody ve studni. Ve věci navíc nebyl předložen spis žalovaného, a krajský soud tak nemohl řádně přezkoumat jeho rozhodnutí.

Rovněž namítla, že krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného nad rámec žalobních námitek. Žalovaný, na rozdíl od krajského soudu, shledal, že žádost o obnovu řízení byla podána včas. Skutečnost, že realizace stavby způsobila trvalé „zaklesnutí“ hladiny vody ve studni na nižší úrovni, nevyplývá z posudku Mgr. M. Je zřejmé až z posudku RNDr. Š.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že obnova řízení nebyla v posuzovaném případě povolena, neboť nebyla splněna formální kritéria. Stěžovatelka jde ve svých námitkách nad rámec řízení o povolení obnovy. Krajský soud měl při rozhodování o žalobě k dispozici všechny podklady, z nichž žalovaný vycházel při rozhodování o odvolání.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti namítla, že stěžovatelce muselo být zřejmé již ze znaleckého posudku Mgr. M., v jaké výši se bude pohybovat hladina vody ve studni. Nelze jí tak přisvědčit, že skutečnost, že výstavba tůň snížila úroveň hladiny ve studni, seznala až ze znaleckého posudku RNDr. Š. Navíc z posudku RNDr. Š. vyplynulo, že již 18. 4. 2008 dcera stěžovatelky znalce informovala o ztrátě vody ve studni. Ztráta vody ve studni tak nepředstavuje skutečnost, která by stěžovatelce byla známa až dne 11. 7. 2008, kdy obdržela znalecký posudek RNDr. Š. Stěžovatelka tedy nedodržela lhůtu k podání žádosti o obnovu řízení. Údaje o výši sloupce vody ve studni nepředstavují novou skutečnost, která nastala po ukončení správního řízení.

Stěžovatelka nijak neprokázala, že před realizací stavby tůň byl sloupec vody ve studni 1,6 m. Ve studni nikdy sloupec vody nedosahoval této úrovně, což potvrzuje i údaj změřený před zahájením stavebních prací. Z tohoto údaje vychází posudek Mgr. M., zatímco posudek RNDr. Š. je postaven pouze na dohadách, případně jednostranných informacích poskytnutých stěžovatelkou. Znalecký posudek RNDr. Š. není důkazem způsobilým přivodit jiné řešení sporné otázky, neboť z jeho závěrů nelze dovodit, že by výše hladiny vody ve studni byla ovlivněna výstavbou tůň.

V replice k vyjádření žalovaného se stěžovatelka ohradila proti tvrzení, že její námitky míří mimo rozsah řízení o povolení obnovy. Ve své kasační stížnosti uvedla skutečnosti, které prokazují, že nastala skutečnost dříve neznámá, i to, kdy se o této skutečnosti dozvěděla. Podmínky pro povolení obnovy řízení byly splněny. Spis, ze kterého vycházel krajský soud při rozhodnutí, nebyl kompletní a neobsahoval důkazy a záznamy o úkonech, které žalovaný ve věci provedl nebo nechal provést. Měření provedené v průběhu odvolacího řízení vyvrací předpoklady, ze kterých vycházel Mgr. M. Žalovaný však daný důkaz vůbec nezminil a nehodnotil. Tento důkaz nebyl do spisu doložen ani přes opakovanou žádost stěžovatelky.

Skutečnost, že realizace tůň způsobí trvalé zaklesnutí hladiny vody na nižší úrovni, vyplynula až z posudku RNDr. Š. Podezření, že pokles vody ve studni může být trvalý, pojala stěžovatelka již dříve. Ovšem nemohla bez příslušných znalostí tvrdit, že příčinou poklesu je výstavba tůň. Posudek Mgr. M. popřel skutečnost, že voda ve studni ubyla. Naopak z něho

vyplývalo, že by výstavba tůně mohla vylepšit kapacitní poměry studny. Novým zjištěním není pouze pokles vody ve studni, ale trvalé zaklesnutí hladiny vody ve studni na nižší úrovni z důvodu výstavby tůně. Pokud by tato skutečnost vyplývala již z posudku Mgr. M., nenechala by si stěžovatelka vypracovat posudek jiný. Osoba zúčastněná na řízení v průběhu vodoprávního řízení nezpochybňovala dřívější stav vody.

Stěžovatelka zpochybnila, že by údaj změřený dne 6. 9. 2007 zachycoval výchozí stav sloupce vody ve studni. Podle stavebního deníku stavební práce na stavbě tůně začaly již 1. 9. 2007 a odvodnění pozemku započalo dne 6. 9. 2007 v 7 hod. ráno. Měření tak bylo provedeno až po zahájení stavebních prací a po odvodnění pozemku.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné připomenout, že předmětem řízení byla žádost stěžovatelky o povolení obnovy řízení, kterou podala Městskému úřadu v Jindřichově Hradci 1. 10. 2008. Krajský soud v kasační stížností napadeném rozsudku podrobně vysvětlil povahu obnovy řízení jako mimořádného opravného prostředku, který směřuje proti pravomocnému rozhodnutí – zde proti rozhodnutí z 29. 8. 2007, kterým bylo vydáno povolení podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 254/2001 Sb. o vodách a o změně některých zákonů (dále jen zákon o vodách) k nakládání s povrchovými vodami a podle § 9 odst. 1 a § 15 odst. 3 tohoto zákona povolení k provedení stavby tůně. Krajský soud podrobně vysvětlil, že řízení o obnově se skládá ze dvou fází. Nejprve správní orgán posoudí, zda existují důvody, aby byla obnova řízení povolena a teprve poté, pokud správní orgán shledá podmínky pro obnovu řízení a povolí ji, je následně ve věci vydáno nové rozhodnutí, které zohledňuje nové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník nemohl v původním řízení uplatnit, popř. které se ukázaly nepravdivými. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, čj. 5 A 24/2002 - 34, shodně konstatoval, že „*napadá-li žalobce rozhodnutí vydané v prvním stadiu řízení o obnově, může účinně namítat pouze to, že existují podmínky její přípustnosti z hlediska ustanovení § 62 správního řádu (pzn. nyní podle § 100 odst. 1 písm.a) správního řádu), nikoliv však okolnosti týkající se skutkového stavu věci, které lze uplatnit až ve druhém stadiu řízení o obnově, v němž by se znovu rozhodovalo ve věci*“. Krajský soud se správně zaměřil na to, zda existují důvody pro povolení obnovy řízení a stranou ponechal konkrétní skutkové okolnosti, které by případně mohly mít význam „až“ v obnoveném řízení při vydání nového rozhodnutí dle § 101 správního řádu. Korigoval tak poněkud nejasný závěr žalovaného na čtvrté straně žalobou napadeného rozhodnutí, podle kterého „*pokud by bylo zjištěno, že by provedením vodního díla došlo ke ztrátě podzemní vody nebo podstatnému snížení možnosti povoleného odběru, pak by se o dříve neznámou skutečnost jednalo*“ a následně podrobně zdůvodňoval, proč k poklesu podzemní vody nedošlo a vydatnost stěžovatelčiny studny je dostatečná. Nelze směšovat důvody pro nařízení obnovy řízení s následnými důvody ve věci samé, pro které by případně muselo být znovu rozhodnuto shodně. Neobstojí však kasační námitky stěžovatelky na třetí straně doplnění kasační stížnosti, kde upozorňuje na uvedené stanovisko žalovaného. Především proto, že reaguje na žalobou napadené rozhodnutí a nikoli na důvody, o které opřel své rozhodnutí krajský soud a blíže nevysvětluje, jak se tvrzené pochybení promítlo v rozhodnutí krajského soudu.

Nejvyšší správní soud proto musel nejprve posoudit, zda je správný názor krajského soudu, že ve věci nebyly shledány důvody pro povolení obnovy. Teprve poté, pokud by tento názor neobstál a bylo by třeba obnovu řízení povolit, by bylo následně v dalším řízení možné zabývat se námitkami stěžovatelky uvedenými na straně 3 kasační stížnosti, které se týkají konkrétního úbytku vody ve studni stěžovatelky a toho, zda je způsoben stavbou tůně, či nikoli.

Při rozhodování o žádosti o povolení obnovy řízení bylo proto třeba se zabývat tím, zda okolnosti, v nichž spatřuje stěžovatelka důvody pro povolení obnovy řízení, je možné skutečně za tyto důvody považovat. Stěžovatelka v návrhu na obnovu řízení z 1. 10. 2008 uvedla, že „*dříve neznámé skutečnosti, které účastník v původním řízení nemohl uplatnit, které však v této době existovaly, vyplynuly z posudku RNDr. J. Š. „S. B. – Hydrogeologické posouzení vlivu stavby umělé vodní nádrže na kopanou studnu na pozemku p. č. 437/1“; zpracovaném dne 27. 6. 2008. Tyto dříve neznámé skutečnosti spočívají v nepovoleném snížení hladiny podzemních vod v celé oblasti jako důsledku výstavby tůně, včetně značného snížení hladiny vody ve studni účastníka.*“ Dále stěžovatelka v návrhu uvádí, že „*součástí projektu stavby mělo být několikrát opakované měření úrovně hladiny podzemní vody prováděné s dostatečným předstihem. Toto měření mělo být podkladem pro posouzení budoucího vlivu stavby na okolí při jejím povolování.*“

Při úvaze, zda nebezpečí snížení hladiny podzemních vod v souvislosti s výstavbou tůně bylo možné považovat za dosud neznámou skutečnost ve smyslu § 101 odst. 1 správního řádu, je třeba rozlišovat, nakolik konkrétní mohlo takové nebezpečí být v průběhu správního řízení o vydání povolení k provedení stavby tůně a povolení k nakládání s vodami – k akumulaci povrchových vod a s tím související otázku, nakolik konkrétní tvrzení mohou případně představovat onu skutečnost zakládající důvod pro povolení obnovy řízení. V době, kdy bylo správní řízení vedeno, pochopitelně nemohlo být onou relevantní skutečností konkrétní tvrzení stěžovatelky, že v důsledku stavby tůně jistě dojde k poklesu vodní hladiny v její studni, popř. v jakém konkrétním rozsahu. Taková skutečnost ani v průběhu správního řízení nemohla existovat, protože vodní dílo dosud nebylo postaveno a k ovlivnění hladiny podzemních vod dosud nemohlo dojít. Nemůže proto být skutečností, která zakládá důvodnost návrhu na povolení obnovy řízení, protože § 100 odst. 1 písm. a) předpokládá takové skutečnosti, které existovaly v době původního řízení. Na tomto místě lze připomenout rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2007, čj. 9 Ca 285/2005 - 34, který, byť v souvislostech daňového řízení, konstatoval, že „*novou skutečností, představující důvod pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, může být pouze skutečnost existující již v době původního rozhodování správce daně o daňové povinnosti žalobce, která v souhrnu s dalšími skutečnostmi vytváří skutkový stav, jenž zde byl v době vydání rozhodnutí, k němuž se mimořádný opravný prostředek upíná (viz § 56a odst. 1 daňového řádu), a která nově, to jest až po právní moci tohoto rozhodnutí, vyšla najevo, když předtím nebyla známa ani žalobci, ani správci daně, a nemohla být proto správcem daně při rozhodování vzata v úvahu*“. Tvrzení o konkrétním snížení hladiny spodní vody ve studni stěžovatelky proto nemůže být skutečností zakládající důvod pro povolení obnovy řízení o vydání stavebního povolení a povolení k nakládání s vodami, neboť nejde o skutečnost, která objektivně existovala v době vedení správního řízení, ale o následek, ke kterému došlo realizací předmětné stavby.

Návrh na obnovu řízení z 1. 10. 2008 však za rozhodnou skutečnost nechápe stav, který vybudováním vodního díla nastal, ale „nebezpečí“ vlivu stavby nádrže na hladinu podzemních vod. Stěžovatelka má zato, že dříve neznámá, avšak existující skutečnost vyplynula až z posudku RNDr. Š. z 27. 6. 2008. Tato skutečnost – nebezpečí – v době správního řízení dle mínění stěžovatelky objektivně existovala, avšak ona ji bez svého zavinění nemohla uplatnit, neboť se o ní dozvěděla až téměř o rok později ze znaleckého posudku. Stěžovatelka však pojem „dříve neznámé skutečnosti“ chápe subjektivně, tj. jako skutečnosti, které nebyly známy jí. I proto, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož důsledkem je zásah do pravomocného správního rozhodnutí, tedy zásah do právních poměrů, které již byly autoritativně správním rozhodnutím stanoveny, je třeba pojem „dříve neznámé skutečnosti“ chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti, které účastník správního řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit. Za takové skutečnosti jsou považovány např. situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo

případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoliv v původním řízení odepřel výpověď (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, čj. 6 A 176/2002 - 75).

O takový případ však v souzené věci nešlo. Stěžovatelka opakovaně v kasační stížnosti uvádí, že nová skutečnost, o kterou opírá svoji žádost o obnovu řízení, spočívala ve zjištění, že realizace tůně způsobí trvalé zaklesnutí hladiny v její studni, a to na nižší úrovni oproti původnímu stavu (strana 5 doplnění kasační stížnosti). Je třeba zdůraznit, že stěžovatelka zaměňuje důsledky správního rozhodnutí s podmínkami, při splnění kterých případně mohlo být správní rozhodnutí vydáno. Jinými slovy, konkrétní negativní důsledky vydaného správního rozhodnutí považuje za důvod pro jeho následnou obnovu. Ani stěžovatelka v návrhu na obnovu řízení ani následně v řízení o povolení obnovy nevysvětluje, proč vliv výstavby nádrže na podzemní vodu v jejím okolí považuje za dosud v řízení neznámou skutečnost, kterou nemohla uplatnit. Stěžovatelka byla účastnicí jak v řízení o vydání územního rozhodnutí, tak následně v řízení o vydání stavebního povolení na stavbu vodního díla a souhlasu s nakládáním s vodami. Jestliže vodoprávní úřad vede řízení o vydání stavebního povolení na vodní dílo a jeho účastníky jsou vlastníci sousedních pozemků, pak jejich práva mohou nepochybně být vodním dílem dotčena jednak samotnou akumulací povrchových vod, tak i ovlivněním vod podzemních. To vše za situace, kdy má stěžovatelka na svém pozemku studnu, kterou dle vlastních tvrzení pravidelně využívá. Správní orgán ani následně soud nekladl stěžovatelce k tíži to, že takovou námitku ve správním řízení neuplatnila. Je na účastníku správního řízení, jakým způsobem bude v řízení svá práva hájit. Byla to však stěžovatelka, kdo následně tvrdil, že v řízení existovaly dosud neznámé skutečnosti, které nemohla bez svého zavinění uplatnit. Ani v řízení o povolení obnovy stěžovatelka netvrdila, proč případně nemohla tvrzení o hrozbě trvalého zaklesnutí hladiny ve studni na nižší úroveň v souvislosti se stavbou tůně uplatnit ve správním řízení, jehož obnovy se domáhá. Omezila se na obecné tvrzení, že o tom nevěděla a že v případě vědomosti by zajisté tuto námitku vznesla. Jak již bylo uvedeno, při posouzení existence skutečností vedoucích k povolení obnovy řízení nelze vycházet ze subjektivního povědomí účastnice řízení, ale je třeba zkoumat, zda existovaly skutečnosti či důkazy, které stěžovatelka nemohla bez svého zavinění uplatnit. Ve správním řízení nešlo o to, zda by ovlivnění hladiny ve studni by bylo trvalé či nikoli (argumentem o trvalosti nepříznivých vlivů stěžovatelka odůvodňovala včasnost návrhu na povolení obnovy, neboť tato skutečnost vyplývala dle jejího mínění až z posudku RNDr. Š.), ale o to, že sousední pozemek mohl být stavbou vodního díla dotčen, tím spíše, pokud se na něm nacházela studna a voda z ní byla využívána. Stěžovatelka ve správním řízení žádné námitky tohoto druhu nevznesla a ze správního spisu nevyplývá žádná okolnost, pro kterou by stěžovatelka nemohla takovou, byť obecnou pochybnost v původním správním řízení uplatnit. Správní orgán by k ní nepochybně musel zaujmout ve správním rozhodnutí stanovisko, případně doplnit v tomto směru dokazování a stěžovatelka by měla prostor v původním správním řízení proti zjištěným skutečnostem brojit.

Zákon o vodách navíc počítá s tím, že se konkrétní podmínky, za nichž bylo povolení vydáno, mohou následně změnit. Povolení k nakládání s vodami není rozhodnutím do budoucna neměnným, které by jednou provždy upravovalo poměry v území. Rozhodnutí o nakládání s povrchovými vodami podle § 8 je vydáváno na konkrétní dobu (§ 8 odst. 2), v tomto případě na dobu existence tůně. Ustanovení § 12 odst. 1 písm.a) zákona o vodách dává vodoprávnímu úřadu oprávnění z vlastního podnětu nebo na návrh platné povolení k nakládání s vodami změnit nebo zrušit, dojde-li ke změně podmínek rozhodných pro vydání povolení k nakládání s vodami, například při změně stanoveného minimálního zůstatkového průtoku (§ 36) nebo při změně stanovené minimální zůstatkové hladiny podzemních vod (§ 37). S tím souvisí i úprava stavebního povolení k vodnímu dílu. Slouží-li vodní dílo k nakládání s vodami a je-li vydání tohoto povolení k nakládání s vodami třeba, lze je povolit, bylo-li povoleno odpovídající

nakládání s vodami nejpozději současně s povolením stavby vodního díla (§ 15 odst. 1 věta druhá). Zanikne-li povolení vydané podle ustanovení § 8 odst. 1 nebo podle předchozích předpisů o nakládání s vodami, rozhodne vodoprávní úřad o podmínkách dalšího trvání, popřípadě odstranění vodního díla, které umožňovalo nakládání s vodami (§ 15 odst. 7). Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá, že bylo v souzené věci namístě domáhat se nápravy nepříznivých důsledků stavby tůň cestou žádosti o změnu povolení k nakládání s vodami a v návaznosti na to žádostí o změnu vydaného stavebního povolení k vodnímu dílu. Taková úvaha mu při přezkumu správních rozhodnutí nepřísluší. Tím spíše nepředjímá výsledek takového řízení. Platná právní úprava, která předpokládá následný vývoj a změny podmínek v území a která obsahuje pouze demonstrativní výčet situací, kdy lze ke změnám přistoupit, však posiluje jeho přesvědčení, že nápravy nežádoucích vlivů realizace vodního díla na sousední pozemky se v tomto případě (i při posouzení procesní pasivity stěžovatelky v původním řízení) nebylo možné domáhat obnovou správního řízení o vydání povolení k nakládání s vodami resp. stavebního povolení.

S odkazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Shora vymezené osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. ledna 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu